

som kunde være meget værdifuld, selv om man ikke fik alt, hvad man havde ønsket eller tilsigtet."

Se, det var det ærede Medlems Ordfører, der talte saaledes i Aaret 1900, og det ærede Medlem sad — jeg ved ikke, om han sad paa den Plads, han nu sidder, men nok paa et Sted her i Salen — og hørte paa det. Der blev talt paa hans Vegne, og han sagde ingenting. Han sagde ikke den Gang, at det var en Skam at byde Folketinget det, ikke et Ord! Det var den „i sig selv hvilende“ Toldlov, der dukkede op den Gang. Det ærede Medlem fik at vide, at han skulde væsentlig ned under de 5 Millioner i Nedsættelser paa Toldloven, det udleverede man paa Forhaand her nede fra; han vidste, at man skulde mødes med Landstinget, det Landsting, der for sit Vedkommende havde stillet Fordring om Indtægtsforøgelse.

Hvis der nu skulde have været søgt Kompensation, hvad der altsaa var Tale om, og hvad altsaa det ærede Medlems Ordfører den Gang sagde uden Protest fra det ærede Medlem, saa maatte det selvfølgelig for en væsentlig Del være blevet almindelige Forbrugsartikler, der skulde søges Kompensation paa, thi Luksusartikler havde man jo i Forvejen beskattet vistnok saa meget, som det var muligt. Se, hvis det ærede Medlem nu har haft nogen Alvor i sin Opfattelse af Toldloven, den, han gjorde gældende forleden Dag, maa han jo med meget stor Sorg have set den Mand forberede Toldloven, der den Gang talte saaledes. Han maa med stor Sorg have set min Forgænger paa Finansministerpladsen som den, der skulde forberede Toldloven, naar han har den Opfattelse, at en Toldreform som denne, der byder $5\frac{1}{4}$ Mill. Kr.s Nedsættelse, hvoraf ikke en Øre skal kompenseres ved indirekte Skatter, er en Skam. Men der forlyder intet om, at det ærede Medlem var i Opposition mod min Forgænger, saa længe han sad her. Jeg synes endog saa, at jeg kan mindes, at det ærede Medlem er rejst ud i Landet og har sagt, at naar han var blevet, havde alting været godt. Det vidner om, at det jo vistnok ikke egentlig er toldpolitiske Motiver, der have bevæget det ærede Medlem til det Standpunkt, han nu indtager; han har vistnok andre Motiver, det bliver hans Sag, og jeg skal ikke nærmere eftersøge dem. . . . (*Rørdam*: Endnu ere Tanker toldfri.) . . . Ja, det ærede Medlems Tanker ere toldfri, men naar det ærede Med-

lems toldpolitiske Holdning er saa inkonsekvent, som jeg her har vist, saa har jeg Ret til at drage den Slutning, at det er ikke toldpolitiske Motiver, der have gjort det. . . . (*Alfred Christensen*: Men Emballagen er ogsaa toldfri.) . . . Er det, naar De vil sende det ærede Medlem for Saksjøbing ud af Landet, De mener?

Overfor Stillingen i det hele til det saakaldte Køedt-Lüttichauske Kompromis i 1897—1900 ønsker jeg at sige følgende. De Herrer, der nu spænde Ben for Toldloven, sige: Ja, det er sandt nok, det stemte vi for, men det var under en Højre-regering. Nu, da vi have faaet en Venstreregering, maa vi kunne lave noget ganske andet. Jeg vil dertil svare, at jeg tror, det er meget sjældent set i Historien, at et Parti som Regering har gennemført mere, end det har hævdet som Opposition. Forskellen er den, at hvad det kun kunde hævde som Opposition, det kan det gennemføre som Regering; det er den Vinding, der er. Men naar man et Aar, før man kommer til Magten, har sagt: dette Kompromis vedtage vi for tredje Gang, og vi sende det op til Landstinget med det Tilsagn, at vi ville gøre yderligere Indrømmelser, saa er det af de Ting, om hvilke det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) med Rette sagde, at Fortiden binder. Det løber man ikke saa let fra, som maaske det ærede Medlem for Saksjøbing tror det.

Saa sige de Herrer, at dette var det yderste, man kunde gaa til. Nej, det sagde jo Ordføreren slet ikke. Det sagde det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen) den Gang. Hvis han vilde hævde det i dette Øjeblik, kunde han sige: Ja, jeg kunde ikke strække mig videre end dertil, og jeg kan ikke strække mig videre, og jeg for mit Vedkommende agter heller ikke at opfordre ærede Medlemmer til at strække sig videre. Men det ærede Medlem for Saksjøbing sagde ikke noget om det, tværtimod, han lod C. Hage tale som Ordfører og tilbyde yderligere Indrømmelser. Jeg har vist dette med Hensyn til det finansielle, men jeg skal vise det ogsaa med Hensyn til Beskyttelsen. Jeg skal citere endnu nogle faa Ord af, hvad C. Hage som Tingets Ordfører den Gang udtalte; det er i samme Tidende Pag. 4204. Det første, jeg citerede, var fra 2den Behandling af Forslag til Lov om Brændevinsskat; dette er ved 3die Behandling af